

ประสิทธิผลและความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน ด้วยการใช้เพลง และการสอนแบบปกติ

The Effectiveness and Retention of Chinese Sentence Learning for Communication, Using Songs and Traditional Teaching Method

สุภัชญา สวัสดิ์โยธิน¹

Supatchaya Sawatyothin¹

(Received: June 22, 2019; Revised: September 17, 2019; Accepted: September 24, 2019)

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องประสิทธิผลและความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน ด้วยการ
เพลง และการสอนแบบปกติ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสาร
ภาษาจีนระหว่างกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ 2) เพื่อศึกษาผลของการสอนด้วย
การใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน
กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาทุกชั้นปีที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ประจำ
ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์ จำนวน
77 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มเรียน คือ กลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ 39 คน และกลุ่มที่สอนแบบปกติ 38 คน
เครื่องมือในการวิจัย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบใช้เพลงเป็นสื่อ จำนวน 12 แผน 2) แผนการจัดการเรียนรู้
แบบการสอนปกติ จำนวน 12 แผน โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง
3) แบบทดสอบผลการเรียนรู้ ระยะเวลาการศึกษาวิจัย 15 สัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือ การหาค่าเฉลี่ย
การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent

ผลการวิจัยมีดังนี้

- 1) การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนระหว่างกลุ่มที่
สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ พบว่า การสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อและการสอนแบบ
ปกติมีประสิทธิผลการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนไม่แตกต่างกัน
- 2) การศึกษาผลของการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทน
ในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน พบว่า การสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ
ทำให้นักศึกษามีความคงทนในการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน

¹ อาจารย์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์

¹ Lecturer, Department of Linguistics, Faculty of Technology Management, Rajamangala University
of Technology Isan Surin Campus

Corresponding Author E-mail: susupataim@gmail.com

คำสำคัญ ประสิทธิภาพ ความคงทนในการเรียนรู้ สื่อการสอน เพลง การเรียนรู้

Abstract

The research entitled The Effectiveness and Retention of Chinese Sentence Learning for Communication, Using Songs and Traditional Teaching Method had the objectives to: 1) compare the effectiveness of Chinese sentence learning for communication between the group taught by using songs as a medium of instruction and the group taught by the traditional teaching method; 2) study the retention of the Chinese sentence learning for communication as the effects of teaching by using songs and traditional teaching method. The sample consisted of 77 students from all class years who enrolled in the Chinese Conversation for Daily Life course in the second semester of the academic year 2018 of Rajamangala University of Technology Isan Surin Campus. The 77 students were divided into two groups: 39 students learned by using songs as a medium of instruction and the other 38 students learned by using the traditional teaching method. The research tools consisted of 1) 12 plans of organizing for learning using songs as a medium of instruction; 2) 12 plans of organizing for learning using the traditional teaching method. The allotted time was 2 hours a week, 24 hours totally; 3) a learning achievement test. The duration of the research was 15 weeks. The statistics used in this research were the mean, standard deviation and t-test (independent samples).

The results were as follows:

- 1) The comparison of the effectiveness of the Chinese sentence learning for communication between the group taught by using songs as a medium of instruction and the group taught by the traditional teaching method revealed that using songs as a medium of instruction and the traditional teaching method made no difference on the Chinese sentence learning for communication.
- 2) The study on retention of the Chinese sentence learning for communication as the effects of teaching by using songs and traditional teaching method revealed that using songs as a medium of instruction and the traditional teaching method enabled the students to retain Chinese sentence learning for communication.

Keywords: effectiveness, learning retention, instructional media, songs, learning

บทนำ

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่มีส่วนช่วยให้มนุษย์เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความชำนาญ สามารถนำสิ่งที่ได้จากการศึกษาไปใช้ในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข มีความเจริญก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ในสมัยปัจจุบันประชากรโลกมีการติดต่อสื่อสารกันมาก ซึ่งจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นการศึกษา เพื่อให้รู้ และเกิดทักษะที่จะฟังจนพูดภาษาที่ต้องการเรียนนั้นได้ จากผลการศึกษาทักษะของแรงงานด้านภาษา ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการลดลง จึงต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ใน ศตวรรษที่ 21 เน้นให้สถาบันการศึกษาจัดการเรียนการสอนของประเทศสมาชิกอาเซียน +3 คือจีน เกาหลี และ ญี่ปุ่น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) โดยเฉพาะภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดของโลกอย่างภาษาจีน แม้ว่าจะมีการส่งเสริมให้มีการเรียนภาษาจีนเพิ่มขึ้นเพื่อป้องกันผู้มีความรู้ และมีทักษะทางภาษาจีนเข้าสู่ตลาดแรงงาน แต่ก็ยังมีปัญหาอีกหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามสถาบันการศึกษาที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีการใช้ภาษาจีน กล่าวคือ นักเรียนเรียนภาษาจีนแล้วไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง เนื่องจากในชีวิตประจำวันของนักศึกษาไม่ได้พบกับชาวจีน สิ่งที่ยังเรียนไปจะได้ใช้ก็ต่อเมื่อไปทำงานตามจังหวัดที่มีชาวจีนเดินทางเข้ามา มาก เช่น จังหวัดเชียงใหม่ พัทยา กรุงเทพมหานคร และตามสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเท่านั้น

ประกอบกับการศึกษาจากงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้เคยทำเรื่อง “ปัญหาในการเรียนการสอนวิชาการ สนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ภายในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตสุรินทร์” พบว่า เนื้อหาของบทเรียนช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่เห็นควรให้เพิ่มสื่อการสอนให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มความสุขสนุกสนานในการเรียน (สุภัญญา สวัสดิ์โยธิน, 2557) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สังเกตเห็นว่าในระยะเวลาที่มีการเรียน นักศึกษาสามารถสนทนากับเพื่อนในชั้นเรียน และผู้สอนได้ แต่เมื่อจบรายวิชานั้นแล้ว นักศึกษาจะลืมเนื้อหาที่เคยได้เรียนมา เมื่อประสบกับสถานการณ์จริง นักศึกษาจะมีความกังวลที่จะสื่อสาร ก็จะใช้ภาษามือแทน ผู้วิจัยจึงได้คิดแนวทางการแก้ไขปัญหานี้ โดยการ ใช้เพลงเป็นสื่อ เนื่องจากเพลงเป็นสิ่งที่จรรโลงใจ ทำให้บุคคลเกิดอารมณ์คล้อยตามได้ง่ายที่สุด (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2559) อีกทั้งมีผู้ทำการศึกษาวิจัยและประสบผลสำเร็จในหลายวิชา เช่น เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว (2558) พบว่า กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริม และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียง ต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษา Yee Pinn Tsin, Isabel (2015) พบว่า การสอนแบบใช้เพลง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเก็บข้อมูลเนื้อหาสาระได้ดีกว่าการสอนแบบไม่ใช้เพลง และงานวิจัยของ Chen and Ai - Hwa (2016) ที่ได้พบว่า นักศึกษาจำนวนมากสนุกกับการฟังเพลงภาษาอังกฤษ และเพลงช่วยให้คุ้นเคยกับ ภาษาอังกฤษ รวมทั้งกฎการออกเสียงมากขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น สามารถบ่งชี้ได้ถึงข้อดีของการใช้เพลงเพื่อประกอบการสอน ซึ่งจะช่วยให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้บทเรียนดูง่ายขึ้น ช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนในการเรียน และมีส่วนช่วยสร้างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ช่วยให้จดจำเนื้อหาและประทับความรู้สึกลงไว้ได้นานได้เป็นอย่างดี ดังนั้น เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความรู้ที่ยาวนาน ไม่ลืมเลือนไปอย่างง่ายดาย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสาร ภาษาจีน ซึ่งนิยามของความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึก

ได้ต่อสิ่งที่เราที่เคยเรียน หรือมีประสบการณ์รับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทอดทิ้งไว้สักระยะหนึ่ง ถ้ามีการประเมินผล การเรียนรู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเพียงใด หรือเปลี่ยนไปอย่างไร นั้นหมายถึงผลของการเรียนรู้ แต่ถ้าปล่อย ให้ระยะเวลาว่างเลยไปสักระยะแล้วค่อยทำการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงที่ได้ จึงเป็นผลของการเรียนรู้ของ ความคงทนในการจำ ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ต้องเปลี่ยนไปอย่างค่อนข้างถาวร หรือถาวรเท่านั้น เพราะถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวก็ยังไม่ถือว่าเป็นความคงทนในการเรียนรู้ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2559) จึงเป็นการสมควรที่จะทำการวิจัยเรื่องประสิทธิผลและความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อ การสื่อสารภาษาจีนด้วยการใช้เพลงและการสอนแบบปกติ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการสื่อสารภาษาจีน ให้แก่นักศึกษา พร้อมทั้งช่วยสร้างความหลากหลายของสื่อการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้สอนภาษาจีน เป็นภาษาต่างประเทศ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนระหว่างกลุ่มที่สอนด้วย การใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ
2. เพื่อศึกษาผลของการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทนใน การเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนจำนวน 2 กลุ่ม ในรายวิชาการสนทนา ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ประจำภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน วิทยาเขตสุรินทร์ จำนวนนักศึกษารวมทั้งสิ้น 96 คน โดยมีนักศึกษาชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 15, 5, 48 และ 28 คน เรียงตามลำดับชั้นปีการศึกษา

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาทุกชั้นปีที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการสนทนาภาษาจีนใน ชีวิตประจำวัน เพื่อให้ได้ระดับความเชื่อมั่น 95% สัดส่วนความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 0.05 ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Yamane Taro, 1967) รวมทั้งสิ้น 77 คน เนื่องจากรายวิชานี้เป็นรายวิชาเลือกเสรี ในแต่ละกลุ่มเรียนจึงมีนักศึกษาทุกชั้นปีลงทะเบียนเรียน และสามารถ แบ่งกลุ่มเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เพื่อเป็นกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ จากนั้นใช้ วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ให้กลุ่มใช้เพลงเป็นสื่อ จำนวน 39 คน และกลุ่มใช้การสอน แบบปกติ จำนวน 38 คน โดยสุ่มให้แต่ละกลุ่มเรียนมีนักศึกษาทุกชั้นปีจำนวนใกล้เคียงกัน และทำการ เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ซึ่งพบว่า นักศึกษามีความรู้พื้นฐานประโยคเพื่อการ สื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันใกล้เคียงกัน ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยการสอนแบบการใช้เพลงเป็นสื่อและการสอนแบบปกติ

กลุ่มเรียน	จำนวนคน (n)	คะแนน ต่ำสุด-สูงสุด	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t-test
การใช้เพลงเป็นสื่อ	39	10 - 32	21.46	5.91	1.84 ^{ns}
การสอนแบบปกติ	38	8 - 37	24.00	6.20	

หมายเหตุ ns หมายถึง ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง จะเห็นได้ว่า จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน นักศึกษาในกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ มีค่าคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 10 และค่าคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 32 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 21.46 คะแนน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.91 ส่วนกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ นักศึกษาทำคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 8 และค่าคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 37 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 24.00 คะแนน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.20 เมื่อทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent มีค่า 1.84 ซึ่งไม่แตกต่างกัน ดังนั้นสรุปได้ว่า ก่อนการเรียน นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม มีความรู้พื้นฐานประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันใกล้เคียงกัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบใช้เพลงเป็นสื่อ จำนวน 12 แผน จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล ซึ่งทุกแผนการเรียนรู้จะเน้นให้นักศึกษาฟังเพลง แล้วร้องตาม จากนั้นจะนำไปสู่การใช้งานด้วยวิธีจับคู่สร้างประโยค การกำหนดสถานการณ์ และนำเสนอหน้าชั้นเรียน

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบการสอนปกติ จำนวน 12 แผน จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล คล้ายคลึงกันกับแผนการจัดการเรียนรู้แบบใช้เพลงเป็นสื่อ แต่สื่อการเรียนรู้จะแตกต่างออกไป กล่าวคือ ไม่มีการใช้เพลงเป็นสื่อ แต่ทุกแผนการเรียนรู้จะเน้นให้นักศึกษาได้จดจำประโยคจากอาจารย์ผู้สอน จากนั้นจะนำไปสู่การใช้งานด้วยวิธีจับคู่สร้างประโยค การกำหนดสถานการณ์ และนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ทั้งนี้เพื่อหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาที่มีต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ กับความสอดคล้องในข้อคำถามของแบบทดสอบ (IOC) ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองแผนโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านอยู่ที่ 1.00

2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้ ซึ่งใช้ทดสอบนักศึกษาหลังเรียนเมื่อครบตามแผนการเรียนรู้ และใช้ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก มาจากเนื้อหา 12 เรื่อง รวมทั้งหมด 40 ข้อ 40 คะแนน

เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านอยู่ที่ 1.00 และทำการนำผลที่ได้จากการทำแบบทดสอบของกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ไปวิเคราะห์ข้อสอบ

แบบอิงกลุ่ม โดยใช้เทคนิค 27% เพื่อการแบ่งกระดาษคำตอบออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จากนั้นหาค่าความยาก (P) ของแต่ละข้อ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.56 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อทำการหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแต่ละข้อ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.37 ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับปานกลาง (พิชิต ฤทธิ์จัญญ, 2545) สุดท้ายจึงหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยหาค่าความคงที่ภายใน จากวิธีของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson Procedure) ด้วยสูตร KR-21 (สิรินธร สิ้นจินดาวงศ์, 2547) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.67

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้ ให้แก่นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 - 12 โดยเนื้อหาที่สอนมีจุดประสงค์การเรียนรู้ปลายทาง และจุดประสงค์การเรียนรู้นำทางที่เหมือนกัน จะมีความแตกต่างตรงที่สื่อการเรียนรู้ โดยกำหนดให้กลุ่มที่เรียนด้วยเพลงก็ใช้เพลงเป็นสื่อ ส่วนกลุ่มที่เรียนด้วยแบบปกติก็ใช้วิธีการท่องจำจากประโยคที่อาจารย์สอน และดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนี้

3.1 ทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียนทันที ในสัปดาห์ที่ 12 เมื่อเรียนครบหลักสูตรตามเนื้อหาที่แผนการเรียนรู้กำหนด โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และเก็บรวบรวมข้อมูลคะแนน

3.2 ทำการทบทวน ในสัปดาห์ที่ 13 - 14

3.3 ทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนครบหลักสูตรตามแผนฯ 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 15) โดยที่ผู้วิจัยไม่ได้จัดให้มีการทบทวนเนื้อหาก่อนการทดสอบ และใช้ชุดข้อสอบเดียวกันกับแบบทดสอบหลังเรียนแต่มีการสลับข้อคำถาม แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลคะแนน จากวิธีการวัดความคงทนในการเรียนรู้ (วันวิสา กองเสน, 2558 อ้างอิงจาก สุจิตตรา นามจำปา, 2546) ได้เสนอวิธีการวัดไว้ซึ่งตรงกับความต้องการของผู้วิจัยว่า วิธีแห่งการระลึกได้ (the recall method) คือ การเปรียบเทียบผลระหว่างการทดสอบหลังการเรียนเสร็จสิ้น กับการเว้นระยะไปสักพักแล้วจึงทำการทดสอบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกระยะเวลาทำการทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ หลังการเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ และเว้นช่วงไป 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 15) ซึ่งตรงกับความเห็นของกมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528) ที่กล่าวว่า การวัดความคงทนควรเว้นช่วงอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เนื่องจากความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าสัมพันธระหว่างคะแนนทั้งสองกลุ่มสูง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ พร้อมสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลมีระดับนัยสำคัญ (level of significance) ที่ .05 แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนจากผลคะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2542) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบหาค่าที (t-test) แบบ Independent (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาผลของการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อและการสอนแบบ

ปกติ ที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน เป็นการศึกษาภายในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และภายในกลุ่มที่สอนแบบปกติ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน พิจารณาจากผลคะแนนสอบหลังเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ ในสัปดาห์ที่ 12 ของนักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ พบว่า นักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ ทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.87 คะแนน ขณะที่นักศึกษาในกลุ่มที่สอนแบบปกติ ทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.97 คะแนน จะเห็นว่านักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อทำคะแนนเฉลี่ยได้ต่ำกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ และเมื่อทำการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent แล้ว ผลปรากฏว่า การใช้เพลงเป็นสื่อการเรียนการสอนในรายวิชานี้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ไม่แตกต่างจากการสอนแบบปกติ รายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนสอบหลังเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ ของนักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อและกลุ่มที่สอนด้วยการสอนแบบปกติ

กลุ่มเรียน	จำนวนคน (n)	คะแนน ต่ำสุด-สูงสุด	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t-test
การใช้เพลงเป็นสื่อ	39	24 - 40	33.87	3.90	0.12 ^{ns}
การสอนแบบปกติ	38	24 - 40	33.97	3.64	

หมายเหตุ ns หมายถึง ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

2. การศึกษาผลของการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยที่นักศึกษาทำได้เมื่อเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ (สัปดาห์ที่ 12) แล้วเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยที่นักศึกษาทำได้ทั้ง 3 สัปดาห์หลังจากเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ (สัปดาห์ที่ 15) โดยคะแนนเฉลี่ยที่ 3 สัปดาห์หลังจากเรียนครบตามแผนฯ ต้องไม่ต่ำกว่าครั้งที่ทดสอบเมื่อเรียนครบตามแผนฯ จึงจะถือว่ามีความคงทนในการเรียนรู้ พบว่า ในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ เมื่อนักศึกษาเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.87 คะแนน และเมื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่งที่ 3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผนฯ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 36.28 คะแนน ส่วนกลุ่มที่สอนแบบปกติ เมื่อนักศึกษาเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.97 คะแนน และเมื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่งที่ 3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผนฯ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 36.97 คะแนน จะเห็นว่า ทั้งสองกลุ่มให้ผลในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ หลังจากนักศึกษาเรียนครบตามแผนฯ แล้ว 3 สัปดาห์ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มยังสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้ไม่ต่ำกว่าครั้งที่ทดสอบเมื่อเรียนครบตามแผนฯ นั่นคือ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความคงทนในการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน จึงชี้ให้เห็นว่า การสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ทำให้นักศึกษามีความคงทนในการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนได้เช่นเดียวกัน รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการทดสอบการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ เมื่อเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ และ 3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผนการเรียนรู้

ช่วงเวลาทดสอบ	กลุ่มใช้เพลงเป็นสื่อ		กลุ่มการสอนแบบปกติ	
	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	S.D.	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	S.D.
เมื่อเรียนครบตามแผน ฯ (สัปดาห์ที่ 12)	33.87	3.90	33.97	3.64
3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผน ฯ (สัปดาห์ที่ 15)	36.28	3.13	36.97	3.26

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน จากผลคะแนนสอบหลังเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ ในสัปดาห์ที่ 12 ของนักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และกลุ่มที่สอนแบบปกติ พบว่า นักศึกษาในกลุ่มที่ใช้เพลงเป็นสื่อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 33.87 คะแนน ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย 33.97 คะแนน เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากปัจจัยต่อไปนี้

1. ทักษะความสามารถส่วนบุคคลในการคิดวิเคราะห์แบบทดสอบของกลุ่มที่เรียนด้วยเพลงเป็นสื่อน้อยกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยแบบปกติ
2. อุปสรรคในการเรียนรู้ของกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็นสภาพอากาศ บริบทรอบห้องเรียน และภายในห้องเรียน ความพร้อมของร่างกายจิตใจ ตลอดจนอุปกรณ์ที่ใช้บันทึกข้อมูลความรู้ ไม่พร้อมที่จะตอบสนองการเรียนรู้ในขณะนั้น จึงทำให้ทำคะแนนเฉลี่ยได้ต่ำกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ
3. สอดคล้องกับการสร้างประสิทธิภาพการเรียนรู้ส่วนการจัดการองค์การ ที่เน้นจัดการและใช้ทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ โดยไม่เน้นเฉพาะผู้สอน ผู้เรียน หากต้องคำนึงถึงบริบทรอบข้าง ความพร้อมและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนรู้ (ญาศินี อัครเวศน์, 2554)
4. นักศึกษาในกลุ่มที่สอนแบบปกติให้ความใส่ใจและค่อนข้างจริงจังกับการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มที่สอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ
5. นักศึกษาในกลุ่มที่สอนด้วยแบบปกติมีแรงจูงใจที่จะใฝ่หาความรู้ และเกิดพฤติกรรมที่เปิดรับความรู้มากกว่ากลุ่มที่สอนด้วยวิธีใช้เพลงเป็นสื่อ

เช่น การศึกษาของ Yu Yue (2012) ได้ทำการศึกษาบทบาทการเรียนรู้พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่า พฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญในการบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ ขณะเดียวกัน ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เกิดจากไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ และเลือกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อตนเอง

5. บทเพลงที่ใช้สอนนั้น ผู้วิจัยจัดทำและบันทึกขึ้นเอง จึงอาจไม่สามารถสร้างแรงจูงใจการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมากนัก และเมื่อนักศึกษาทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยจะสังเกตเห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะร้องเพลงเพื่อไล่หาคำตอบก่อนที่จะทำเครื่องหมายลงในกระดาษคำตอบ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการทำแบบทดสอบ เมื่อหมดเวลาสอบ จึงเร่งทำเครื่องหมายลงในกระดาษคำตอบเพื่อให้ทันตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ 2 ชั่วโมง

แม้ว่าการทดสอบด้วยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยจะแสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่เรียนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อสามารถทำคะแนนหลังเรียนเสร็จสิ้นตามแผนการเรียนรู้ทันที ได้ต่ำกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ แต่การทดสอบหาค่าที (t-test) แบบ Independent ได้ค่า 0.12 จึงชี้ให้เห็นว่าคะแนนสอบหลังเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นจึงสามารถเข้าใจได้ว่าการใช้เพลงเป็นสื่อการเรียนการสอนในรายวิชานี้ ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ดีไม่แตกต่างจากการสอนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่นำเพลงมาใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ เช่น Ramburuth and Daniel (2011) ที่พบว่า การเรียนการสอนแบบปกติด้วยกลวิธีการบรรยายหรือท่องจำ ล้วนจัดเป็นการเรียนการสอนโดยใช้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรูปแบบหนึ่ง และเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากในการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในการเรียน เนื่องจากการที่บุคคลจะเกิดประสิทธิผลการเรียนรู้ได้ ต้องผ่านการจดจำในสิ่งที่เคยได้เรียนรู้มาก่อนหน้านี้ได้เป็นอย่างดี เมื่อเกิดความจำก็จะเกิดความรู้ตามมา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Matlin. M. W., (1995) ให้ความหมายของ ความจำ (memory) ว่าเป็นการเก็บข้อมูลไว้ระยะเวลาหนึ่ง ความจำเกี่ยวข้องกับการเก็บรักษาข้อมูลในช่วงเวลาที่ผ่านมา อาจจะเก็บไว้ในช่วงระยะเวลาน้อยกว่า 1 วินาทีหรือยาวนานตลอดชีวิตก็ได้ เมื่อต้องการจะใช้ก็สามารถนำออกมาใช้ได้ทันที ความเห็นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความจำเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนครบตามแผนการเรียนรู้จึงแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความจำที่ดี ไม่ว่าความจำนั้นจะเกิดขึ้นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้น ๆ หรือเกิดเป็นระยะยาว แต่ก็เกิดประสิทธิผลการเรียนรู้ประโยชน์เพื่อการสื่อสารภาษาจีนได้ อีกทั้ง Aguirre, Diego et al. (2016) ที่ทำการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของเพลงที่มีส่วนกระตุ้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ในกรุงลิมา ประเทศเปรู ผลการวิจัยพบว่า การใช้เพลงและดนตรีมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และสามารถเชื่อมต่อการเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาอื่น ๆ อีกด้วย รวมทั้ง ชลธิชา ทิพย์ดวงตา และคณะ (2561) ได้ศึกษาผลการใช้เพลงภาษาฝรั่งเศส เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนประโยคความเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การใช้เพลงช่วยให้นักเรียนมีความรู้สูงขึ้นไปอยู่ในระดับปานกลาง แต่เพลงกลับช่วยเสริมทักษะการเขียนประโยคความเดียวได้สูงอยู่ในระดับดีมาก

2. ผลการศึกษาการสอนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีน พบว่า ในกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ เมื่อนักศึกษาเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ (สัปดาห์ที่ 12) นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.87 คะแนน และเมื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่งที่ 3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผน ฯ (สัปดาห์ที่ 15) นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 36.28 คะแนน ส่วนกลุ่มที่สอนแบบปกติ เมื่อนักศึกษาเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 33.97 คะแนน และเมื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่งที่ 3 สัปดาห์หลังเรียนครบตามแผน ฯ นักศึกษาทำคะแนนเฉลี่ยได้ 36.97 คะแนน จะเห็นว่าหลังจากนักศึกษาเรียนครบตามแผนแล้ว 3 สัปดาห์ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มยังสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้ไม่ต่ำกว่าครั้งที่เรียนครบตามแผนการเรียนรู้ จึงชี้ให้เห็นว่า การเรียนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ และการเรียนแบบปกติ ทำให้นักศึกษามีความคงทนในการเรียนรู้ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนได้เช่นเดียวกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะปัจจัยดังต่อไปนี้ 1. การใช้งานส่วนความจำระยะยาวของนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ถ้าต้องการที่จะรื้อฟื้นความทรงจำในส่วนนั้นก็สามารถระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ตรงกับรูปแบบความจำของ Atkinson and Shiffrin (1968) ที่นำความจำระยะยาว (long - term memory) มาถือเป็น

ส่วนหนึ่งในการจดจำของมนุษย์ 2. การลงมือฝึกปฏิบัติซ้ำไปซ้ำมา ไม่ว่าจะผ่านการร้องเพลง หรือท่องจำล้วนช่วยสร้างความรู้ให้แก่ นักศึกษา สอดคล้องไปทางเดียวกับ อัศรภูมิ จารุภากร และ พรพิไล เลิศวิชา (2550) ที่เห็นว่าภาษาเป็นตัวอย่างของการจำ และใช้ความจำอัตโนมัติเป็นส่วนใหญ่ เมื่อสนทนาจะไม่ได้แปลความหมายของผู้ส่งสารตลอดการสนทนา หากแต่ความเข้าใจในเสียงที่พูดล้วนเกิดมาจากการทำงานของสมองที่ให้อารมณ์แบบเสียงผูกโยงกับความหมายของภาษาในทันที 3. การประมวลผลของสมองที่มีประสิทธิภาพ เพราะการรับรู้ผ่านช่องทางเสียงการรับสัมผัสของหู การมองเห็นผ่านตัวอักษรถือเป็นมิติสัมพันธ์ของสมอง รวมถึงความจำระยะยาวที่เกิดอย่างถาวร หรือค่อนข้างถาวร (Baddeley, 2012) 4. การเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้ฝึกประยุกต์กับเพื่อน หรือฝึกสนทนากลุ่ม จากนั้นให้มานำเสนอหน้าชั้นเรียนผ่านสถานการณ์สมมติ สอดคล้องกับความเห็นของ รุจิร ภู่อาระ (2555) ที่กล่าวว่าแผนการเรียนรู้ที่ดีควรเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด และกิจกรรมการเรียนรู้ควรกระตุ้น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ปัจจัยเหล่านี้อาจส่งผลต่อการเกิดความรู้ในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษา ส่วนสาเหตุที่หลังจากนักศึกษาเรียนครบตามแผนแล้ว 3 สัปดาห์ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มเรียนสามารถทำความเข้าใจได้เพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับทดสอบเมื่อนักศึกษาเรียนครบตามแผนการเรียนรู้ อาจเป็นเพราะว่า 1. สภาพบริบทรอบข้างทั้งภายใน และนอกห้องเรียนที่มีดีช่วยเสริมแรงผลักดันกระบวนการคิด 2. ตัวของนักศึกษาทราบว่าการทดสอบครั้งสุดท้าย จึงมีความตั้งใจเป็นแรงผลักดันให้ทำอย่างเต็มที่ เพิ่มความสามารถ อันนี้ผลความคงทนในการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นคล้ายกับงานวิจัยของ วันวิสา กองแสน (2558) ที่ได้ผลการศึกษาของคะแนนความคงทนในการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 อีกทั้งคล้ายกับการศึกษาของไพไลน แก้วดอก และทัศนศิริพันธ์ สว่างบุญ (2562) ที่พบว่า การทดสอบซ้ำมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์สูงขึ้น และการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติทำให้เกิดความคงทนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าประสิทธิผลและความคงทนในการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อและการสอนแบบปกติ สามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้ ดังนั้น เพลงที่ผู้วิจัยแต่งจึงสามารถนำไปใช้กับการเรียนการสอน ในรายวิชาการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันของภาคการศึกษาต่อไปได้ แต่ควรพัฒนาให้มีท่วงทำนอง และเนื้อร้องที่สนุกสนานมากขึ้น

2. ในการศึกษาประสิทธิผลการเรียนรู้ ประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาจีนด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อ ผู้สอนต้องจัดสรรเวลาเป็นอย่างดี เนื่องจากทักษะในการกล้าแสดงออกของผู้เรียนบางคนที่มีลักษณะขี้อาย ไม่มั่นใจในตนเอง หรือตื่นกลัวเมื่อต้องเป็นผู้ร้อง นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมเพื่อให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนที่ย่อมจะเป็นผู้ฟัง หรือ ผู้ปฏิบัติตามเพียงอย่างเดียว

3. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้มีกิจกรรมกลุ่ม โดยจัดแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ให้แต่ละกลุ่มแข่งกัน ซึ่งจะให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียน และตั้งใจมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัย และพัฒนาวิธีการสอนวิธีอื่น ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของนักศึกษา คือ ความสามารถในการจดจำอักษรจีน เช่น ผลของการใช้รูปภาพที่มีต่อความจำอักษรจีนของนักศึกษา
2. งานวิจัยฉบับนี้มีเพียงการแสดงผลของเพลง และการสอนแบบปกติให้เห็นชัด ดังนั้น ควรศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้เพลงเป็นสื่อ
3. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยในการเลือกเรียนภาษาจีนของนักศึกษา หรือเจตคติต่อการเรียน วิชาการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและศึกษาแนวทางแก้ไขต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาควิชา การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชลธิชา ทิพย์ดวงตา, ตักดา สวาทยานันท์, นงลักษณ์ เขียนงาม และ พรสวรรค์ เฟ่งพิศ. (2561). ผลการใช้ เพลงภาษาฝรั่งเศส เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนประโยคความเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 11(1): 42 - 56.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2559). *80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. นนทบุรี: ฟิบาลานซ์ดีไซน์แอนปริ้นติ้ง.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2560). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.
- ญาสินี อัสเวศน์. (2554). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการ*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี.
- เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558). *การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมการออกเสียง ต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ*. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ศูนย์พระนครศรีอยุธยาหันตรา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2542). *วิธีการสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2545). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แฮร์ส ออฟ เคอร์มิสท์.
- ไพลิน แก้วดก และทัศนศิริพันธ์ สว่างบุญ. (2562). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ ทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน: การวิจัยผสมวิธี. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 25(1): 206 - 224.
- รุจิร ภู่อาระ. (2555). *การเขียนแผนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

- วันวิสา กองเสน. (2558). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียน วิชาชีววิทยา เรื่องอาณาจักรของสิ่งมีชีวิต ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พศ. 2560 - 2579. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สินธร สินจินดาวงศ์. (2547). วิธีการวิเคราะห์ข้อสอบ. *วารสารวิจัยศรีปทุมปริทัศน์*, 4(1): 21 - 33.
- สุภัชญา สวัสดิ์โยธิน. (2557). ปัญหาการเรียนการสอนวิชาการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตสุรินทร์. *วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์*, 2(4): 73 - 81.
- อัครภูมิ จารุภากร และ พรพิไล เลิศวิชา. (2550). *สมอง เรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- Aguirre, Diego ; Bustinza, Daisy and Garvich, Mijail. (2016). Influence of Songs in Primary School Students Motivation for Learning English in Lima, Peru. *English Language Teaching*, V9, p2.
- Atkinson, R. C., & Shiffrin, R. M. (1968). Human memory: A proposed system and its control processes. Cited from K. W., & Spence, J. T. *The psychology of learning and motivation* (Volume 2). New York: Academic Press.
- Baddeley, A.D. (2012). Working memory: theories, model, and controversies. *Annual Review of Psychology*, 63 (1), 1 - 29.
- Chen, Ai-Hwa. (2016). Perspectives upon Integrating Music into Freshman English Pronunciation Training Classroom. *Asian Journal of Education and Training*, V2, p1.
- Matlin. M. W. (1995). *Psychology*. 2nd ed.: Holt Rinehart and Winston, Inc.
- Ramburuth, P and Daniel, S. (2011). Integrating Experiential Learning and cases in International Business. *Journal of Teaching in International Business*, 22(1), 38 - 50.
- Yamane Taro. (1967). *Statistics, An Introductory Analysis*. 2nd ed. New York: Harper and Row.
- Yee Pinn Tsin and Isabel. (2015). Composing Songs for Teaching Science to College Students. *Universal Journal of Educational Research*, V3, p10.
- Yu Yue. (2012). A study of English Learning Motivation of Less Successful Student. *Journal of Contemporary English Teaching and Learning in Non - English Speaking Countries*, 1(2), 1 - 20.